

Bibliaóra – 2022. október 07.

Előfohász: „Bizony mondom nektek, hogy sok próféta és igaz ember kívánta látni, amiket ti láttok, de nem látták, és hallani, amiket ti hallotok, de nem hallották. (Mt 13,17).” Ámen.

Ének: 77. zsoltár: 1.5-8: „Az Istenhez az én szómat...”

Előima:

Egek nagy Királya, felséges Urunk az Úr Jézus Krisztusban!

Köszönjük, hogy Csodálatos Isten vagy, mert Fiad által Atyánkká lettél. Nagyobb kegyelem mi lehet, mint az, hogy a bűnös Hozzád úgy mehet, mint Atyjához. Bocsásd meg nekünk, hogy sokszor szívünk tiszteletlen irányodba. Kérünk, örvendeztess meg bennünket Önmagaddal, szerető mennyei Édesatyánk. Hálásak vagyunk, hogy nem kell elmerülnünk a földiekben, hanem az odafelvalókkal törődhetünk. Kérünk, nyisd meg ma is előttünk Igéd gazdag tárházát abban a közösségben, ahová állítottál, hogy épüljünk Általad. Jöjj közénk, Krisztus szent vérével épített országával, hogy gyönyörködjünk abban a csodában, amiben csak Általad van részünk. Köszönjük, hogy életünk színfala mögött ott vagy, szolgálsz felénk és annak drága jele ez a mai közösségi alkalom is. Köszönjük, hogy Te gyújtasz világosságot ott, ahol sötétség van, és melegséged eljut oda is, ahol a terhes kereszthordozás nyűg és gond. Bajban, küzdelem mellettünk állsz, népedet kivezeted mindabból, ami bú és bánat, hogy ne nyögés, hanem élet legyen mindaz, amit nekünk kínálsz. Légy most jelen, pásztorold néped gondolatait, hogy a szív teljességéből szóljon a száj. Irgalmaz nekünk, dicsőséges Krisztusunk. Ámen.

Ószövetségi alapige: Mózes II. könyve 2. fejezet

„Egy Lévi házából való férfi elment, és feleségül vette Lévi egyik leányutódját. Az asszony teherbe esett, és fiút szült. Amikor látta, hogy milyen szép, három hónapig rejtegette. Amikor azonban nem tudta már tovább rejtegetni, fogott egy gyékénykosarat, bekente szurokkal és gyantával, majd beletette a gyermeket, és kitette a Nílus partján a sás közé. A gyermek nővére pedig ott állt távolabb, hogy megtudja, mi történik vele. A fáraó leánya éppen odament, hogy megfürödjék a Nílusban, cselédjei meg ott járkáltak a Nílus mentén. Megpillantotta a kosarat a sás között, odaküldte a szolgálóleányát, és kihozatta azt. Fölnyitotta, és meglátta a gyermeket; hát egy síró fiú volt! Megszánta, és ezt mondta: A héberek gyermekei közül való ez. A kisfiú nővére pedig ezt kérdezte a fáraó leányától: Ne menjek, és ne hívjak egy szoptató asszonyt a héberek közül, aki majd szoptatja neked a gyermeket? A fáraó leánya így felelt: Eredj! A leány elment, és a gyermek anyját hívta oda. Vidd magaddal ezt a gyermeket – mondta neki a fáraó leánya – , és szoptasd őt helyettem, én pedig megadom jutalmadat! Az asszony magához

vette a gyermeket, és szoptatta. Amikor a gyermek nagyobb lett, elvitte a fáraó leányához, aki a fiává fogadta. Mózesnek nevezte el, mert ezt mondta: A vízből húztam ki. Abban az időben történt, amikor Mózes már felnőtt, hogy kiment testvéreihez, és látta kényszermunkájukat. És meglátta, hogy egy egyiptomi férfi egy héber férfit, az ő egyik testvérét veri. Körülnézett, és amikor látta, hogy senki sincs ott, agyonütötte az egyiptomit, és elrejtette a homokban. Másnap is kiment, akkor meg két héber férfi civakodott egymással. Rászólt arra, aki a hibás volt: Miért vered a felebarátodat? De ő így válaszolt: Ki tett téged előljáróvá és bíróvá közöttünk? Talán engem is meg akarsz ölni, ahogyan megölted az egyiptomit? Mózes megijedt, és ezt gondolta: Bizony, kitudódott a dolog! A fáraó is meghallotta ezt a dolgot, és halálra kerestette Mózeset. De Mózes elmenekült a fáraó elől. Midjén földjén állapotodott meg, és leült ott egy kútnál. Midjén papjának volt hét leánya. Ezek odajöttek, vizet merítettek, és megtöltötték a vályúkat, hogy megittassák apjuk juhait. De pásztorok is jöttek oda, és elkergették őket. Ekkor fölállt Mózes, segítségükre sietett, és megittatta juhaikat. Amikor a leányok hazaértek apjukhoz, Reuélhez, az megkérdezte: Hogyhogy ma ilyen korán megjöttetek? Egy egyiptomi férfi védett meg bennünket a pásztoroktól – felelték. – Sőt még vizet is merített nekünk, és megittatta a juhokat. Akkor ezt mondta a leányainak: Hol van ő most? Miért hagytátok ott azt az embert? Hívjátok ide, és egyék velünk! Mózes úgy döntött, hogy ott marad annál a férfinál, az pedig Mózeshez adta leányát, Cippórát. Az asszony fiút szült, ő pedig Gersómnak nevezte el, mert azt mondta: Jövevény lettem idegen földön. Közben hosszú idő telt el, és meghalt Egyiptom királya. Izráel fiai pedig sóhajtoztak és kiáltoztak a szolgaság miatt, és a szolgaság miatti segélykiáltásuk feljutott Istenhez. Isten meghallotta panaszkodásukat, és visszaemlékezett Isten a szövetségére, amelyet Ábrahámval, Izsákkal és Jákóbbal kötött. Rátékitett Isten Izráel fiaira, és gondja volt rájuk Istennek.”

Kedves testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

1-10. versek: Mózes gyermekora utalás mindarra, amit az előző fejezben olvasunk: „A fáraó ekkor megparancsolta egész népének: Minden újszülött héber fiút dobjatok a Nílusba, csak a leányokat hagyjátok életben (II Móz 1,22)! A Lévi nemzetségéből származó szülőknek fiú adatik, akinek az élete Isten elrejtettségével kezdődik. (ld. Zsolt 91) A szépet, a különlegest védeni és takargatni kell. Az anyja szépnek találja, ami az Úr jótetszésének a jele, és elrejtí őt. A szépség és a jóság az Ószövetségben teljesen szinonim fogalmak. Dávid szépsége a következő jellemvonásokból tevődik össze: „Én láttam a betlehemi Isai egyik fiát, aki tud lanton játszani; derék férfi, harcra termett, okos beszédű, daliás ember, és vele van az Úr (ISám 16,18).” Absolon szépsége a következőképpen van a Bibliában lejegyezve: „Egész Izráelben nem volt olyan szép ember, akit annyira dicsértek volna, mint Absolon. Nem volt benne semmi

hiba tetőtől talpig (II Sám 14,25). Végül Dániel és társairól a következőket olvassuk: „...ifjakat, akiknek semmiféle fogyatékoságuk nincs, hanem szépek, fogékonyak minden bölcsességre, műveltek, járatosak a tudományban, és így alkalmasak arra, hogy majd a királyi palotában szolgálatba álljanak (Dán 1,4).”

A papi nemzetségből származó Mózes tehát szép és hibátlan volt, amint olvastuk. A keleti egyházakban ma napig testi hibával rendelkező személy nem lehet az egyház képviselője, papja. Ioszeb Dzsugasvili, ismertebb nevén Joszif Visszarionovics Sztálint 1895-ben a tbiliszi ortodox szemináriumából állítólag azért tanácsolták el, mert kézfejen nem voltak kifejlődve az ujjpercek. Ma már bizonyított tény, hogy a marxista kör vezetése ütötte ki a biztosítékot a teológiai vezetésnél, nem pedig a testi hiba. Isten különöst, rendhagyót tervez mindazokkal, akiknek szépsége a Szentírásban meg van említve. Nem a szépségen van a hangsúly, amely mulandó, hanem Isten munkáján és kegyelmének a kiáradásán.

Eljön azonban az az idő, amikor a gyermeket már nem lehet tovább rejtegetni. Felszínre kell hozni, hogy a világon van. Így a gyermek anyja átgondolt terve nyomán „a kis bárkában” Nílus sásja között találja magát. A „kis bárka” pedig a gyermekkel egyenesen a folyóhoz érkező fáraó leányának a kikötőjébe fut be. A leány végzi a megtisztulási szent fürdőt előírásai szerint, és aközben egy ládában elrejtett héber kisgyermeket talál. Istennel révbe ért a gyermek. A fáraó, akinek keze nyomán elveszett volna a héber fiú, annak gyermeke szánja meg. A héber gyermekekről az egyiptomi orvgyilkos gyermeke gondoskodik. A gyermekek ideje ez, amikor is a csecsszopók szája által Isten nevének magasztalása célba ér. Az egyik gyermek a távolból figyel, hogy az Úr hogyan cselekszik. A másik gyermek a kisbárka részese, a harmadik gyermek pedig Isten által kimunkált kegyelemben részesíti a héberek gyermekét. Micsoda kegyelem, amikor a szülők már nem tehetnek semmit, amikor mindenki már csak a távolból szemlélheti a sorsdöntő pillanatot, de a gyermekek szívét egymás irányába fordítja az Úr. A gyermekek együtt mentik át az életet Isten drága útbaigazító tervével. Így Mózes az anyja karjaiból visszakerül oda, ahonnan elindult: újból édesanyja emlőin növekszik. Ez a megszánt irgalom jele, mert senki nem tud úgy szeretni, ahogy az Úr szeret. Ő ugyanis már rég döntött: Megmarad mindenki, akit az Úr meg akar menteni.

Mózes a vízből kimentett, a vízből kihúzott gyermek, akinek van holnapja és jövője Egyiptom földjén is. Ami igazából a vesztőhelyük lett volna a fáraó szerint: a Nílus, az vált a megmenekedés helyévé. Ahol a rettenet vár a gyermekekre, az lett az áldás helye Mózes számára. Isten hatalmát nem lehet összehasonlítani senki hatalmával itt a földön. Ő Úr, méghozzá Mindenható. Igaza van Gerhardt Pálnak: *„Irgalommal szánva minket, nagy jósága ránk tekintett, S ördög csalta bús szívünket, mennymagasból látni jött.”* (328. dicséret 4. verse) Ezt nem lehet elégszer hangsúlyozni és megköszönni. A távolból fürkésző ember csak rácsodálkozhat mindarra, amit Isten elvégzett. Ámul és bámul a nővér, irul-pirul

Mózes édesanyja, és egyszerre csak minden emberi cselekedet mögött megbújva, de észrevehetően előbújik Ő, a nagy Ő. A síró gyermek édesanyja karjaiban és emlőin megnyugszik, mert a nővér úgy tett, mintha a fáraó leányának a legnagyobb problémáját oldotta volna meg. A jutalom és a bér pedig, amit ígért a fáraó leánya, az volt az édesanyja részére, ami a református diakonisszanőtestvéreket is vezérelte: „Jutalom, hogy tehetem.” Nem várt cserébe semmit, mert visszakapta csodálatos isteni vezetés útján a saját gyermekét. A vízből kimentett fiú, Mózes, megmentett élet lett, ahogyan a zsoltáros is vallja: *„Lenyúlt a magasból, és fölvelt, a nagy vizekből kihúzott engem (Zsolt 18,17).”* Az emlőkről leválasztott gyermek visszakerült a névadójához. Az édesanyja a fáraó leánya lett, ahogyan erről az Apostolok Cselekedeteiben is olvasunk: *„Ebben az időben született Mózes, aki kedves volt az Istennek. Három hónapig nevelték apja házában, amikor pedig kitették, a fáraó leánya magához vette, és saját fiaként neveltette. Megtanították Mózeszt az egyiptomiak minden bölcsességére, és kiváló volt mind szavaiban, mind tetteiben (ApCsel 7,20-22).”* Ez ellen Mózes később tiltakozott: *„Hit által tiltakozott Mózes, amikor felnőtt, hogy a fáraó lánya fiának mondják (Zsid 11,23).”*

11-25. versek: Mózes pedig 40 évesen tért testvéreihez (ld. ApCsel 7,23) Az Ige nem beszél arról, hogy milyen okok vezették a héberekhez, de mindenképpen amit látott, az őt nagyon elszomorította. Testvérei nélkülöztek, sőt rabszolgasorban éltek. Az Egyiptomiak önkényesen bántak velük. Az egyiptomi a legkisebb indok miatt megölhette a héber ellenállókat. A héber ige is, amit itt a Szentíró használ kétértelmű: verte, ütlegette, vagy épp halálra verte a hébert? Ez egy eldöntendő kérdés mai napig! De legfőképpen etikai kérdés... Ha az utcán látom, vagy épp a munkahelyemen látom, hogy ütlegetik akár szóval is bántalmaznak, ócsárolják a társamat, „teamworker”-emet, akkor hogyan viszonyulok a dolgokhoz? Észrevétlenül szemlélem? Szóvá teszem? Megverem? Megölöm akár csak szemeimmel a felettesem? Mózes teljes mértékben igazságtalannak tartotta ezt a fellépést, és vallotta: életet életért. Ebből látjuk, hogy „a szemet szemért, fogat fogért” törvény mennyire beleivódott a nép életébe. Ószövetségi törvény ez, de csak gondoljunk bele, hogy hányszor alkalmaztuk volna már mi is, még akkor is ha nagyon jól tudjuk, hogy mi az újszövetség népe vagyunk és nekünk, szeretnünk kell ellenségeinket is és ebben az esetben a „kell”-en van a hangsúly. Mózes ebben a hévben megöli az egyiptomi embert, és milyen különös, hogy tettére a testvérei figyelmeztetik, akik másnap civakodnak egymást közt.

Nem lehet elrejteni a tetteinket. A tetteink követnek bennünket. A hév, a lázadás, a forrongás cselekedetei ott járnak nyomunkban. A homokba rejtett holttestet Isten napvilágra hozza. Akkor szembesülünk a bűnnel, amikor a testvér fejünkre olvassa azt. Mit mond Jézus a gyilkosságról? Hogyan jellemzi Krisztus az

emberek önpusztítását a Hegyi Beszédben? *„Hallottátok, hogy megmondatott: „Szemet szemért, fogat fogért.” Én pedig azt mondom nektek, hogy ne szálljatok szembe a gonosz emberrel, hanem aki arcul üt téged jobb felől, tartsd oda annak arcod másik felét is! Ha valaki pereskedni akar veled, és el akarja venni az alsóruhádát, engedd át neki a felsőt is! Ha pedig valaki egy mérföldnyi útra kényszerít, menj el vele kettőre! Aki kér tőled, annak adj, és ne fordulj el a kölcsönt kérőtől (Mt 5,38-42)!”* Vajon érzékenyek vagyunk az Úr Jézus módszereire? Ez nem a hit útja, amiről olvasunk a Zsidókhoz írott levél 11, 25-ben, épp ezért mint egykor Jákóbnak Mózesnek is be kell iratkoznia Isten iskolájába, hogy ráálljon az Úr ösvényére: *„[Mózes] Mert inkább vállalta Isten népével együtt a szenvedést, mint a bűn ideig-óráig való gyönyörűségét, mivel többre becsülte Egyiptom kincseinél a Krisztusért való gyalázatot, mert a megjutalmazásra tekintett (Zsid 11,25-26).”* Amíg nem az Úrba vetett hit irányít, addig nem állhatsz az Úr szolgálatába.

A vízből kimentett megtanulja értékelni a vizet, és megtanítja a sorrendet a pásztoroknak is. Kapcsolatokat épít a kútnál és a kútra építve rátalál ottani családjára. Midján földje, Reuél, vagy Jetró háza az a hely, ahol Mózesnek meg kell húznia magát. Itt tanul a heves ember alázatát. Itt tanul a reakciós ember könyörületét. Itt tanul a kíméletlen pásztorok mellett segítőkészséget. Itt már nem dorgál, hanem maga válik eszközzé. Itt már nem döntőbíró a testvérek között, hanem szolgálatkész férj és édesapja. Megtanulja Cippóra és elsőszülött fiúgyermekével, hogy a jövevény az jövevény. Midján földje Mózes számára az alázattá válás színhelye. Itt ébred rá, hogy kicsoda. Itt már nincs erőszak, csak sorrend van. Itt az életébe berepült madárka, – ez Cippóra nevének a jelentése –, megérteti vele, hogy mit jelent családban élni. Itt nem egyiptomi hercegecske, hanem egy befogadott, akinek az életében sokat jelentett az első asztalhoz ültetés, az étel, az ital és a közösség. Mózes ugyanis Egyiptomból elsődlegesen azért fut és menekül, mert a testvérei rásütötték a bélyeget. A billog egyértelmű: gyilkos. A billog jellenvalósága miatt családot messze Midján földjén alapít. DE! Mindez nem tart örökké. Isten iskolájába járni egy örökkévalóság, de megállapodni mellette alázatos engedelmisséget jelent. Éppen ezért az utolsó három vers már előrevetíti azokat a jeleket, hogy Midján nem lesz az ő hazája örökké. Vele az Úrnak terve van. Meghalt a fáraó, aki halálra kerestette. Elhunyt az üldöző, de valami nem ért véget: Isten népének a sanyargatása. Az Úr népe szenvedett, sőt megsokszorozódott a kínja. A nép szava felhatott az Úrhoz. Nem akármilyen méreteket öltött az üldözés. Épp ezért az Úr készül. Eljön az Úr napja Egyiptomra is. Eddig hallgatott Jahve. Eddig várt az Úr. Talán azért, hogy teljesen felismerje Izráel, nincs más Úr csak Isten. Hiszen Egyiptomban minden van, kényszermunka is. Egyiptomban minden van, de fájdalmas és kibíráhatatlan az ottlét. Ezt a népnek kellett belátni. Isten dolga az, hogy elhozza az idők teljességét Egyiptomra és az egész világra az olthatatlan jelenlétét. Ő megjelent és megjelenik

az idők teljességében. Az Ő ideje nem a mi akaratunktól függ, az Ő ideje nem a mi elképzelésünktől függ, az Ő ideje nem a mi „körül-belülségünktől” függ, az Ő ideje nem a mi akaratunktól függ. Az Úr tud az ő népéről, helyzetéről, vele van és közbe szól. A halál fia, a vízből kimentett, egyszerre hazatérhet. A pont el van helyezve Mózes élete mögött Midján földjén. Aki halálra kerestette, nincs többé. Az Úr elkezdte szabadító munkáját Mózesen keresztül, ahogyan elkezdte Jézuson keresztül is. Nagy Heródes halála után Jézus is visszatérhetett Egyiptomból. Mózes élete és igazi szolgálata elkezdődhet abban az időben, amikor már emberileg szinte mindent maga mögött tudhat, ahogyan az őneki tulajdonított imádságban találjuk: *„Életünk ideje hetven esztendő, vagy ha több, nyolcvan esztendő, és nagyobb részük hiábavaló fáradság, olyan gyorsan eltűnik, mintha repülnénk (Zsolt 90,10).”* Összevegyíthetetlen az Úr által elkészített idő, az alkalmas idő az emberi élet hosszával. Isten, Aki az adott helyzetben a legnagyobb ellenség leányával neveltette fel Mózeset, vajon nem képes erre vagy arra? Az Úrnak minden lehetséges.

Közének: 375:2: „Isten, aki tűzben jött...”

Újszövetségi alapige: Pál apostol levele a Filippibeliekhez 2,12-30

„Ezért tehát, szeretteim, ahogyan mindenkor engedelmeskedtetek, nem csupán jelenlétemben, hanem sokkal inkább most, távollétemben is, félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket, mert Isten az, aki munkálja bennetek mind a szándékot, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően. Zúgolódás és vonakodás nélkül tegyetek mindent, hogy feddhetetlenek és romlatlanok legyetek, Isten hibátlan gyermekei az elfordult és elfajult nemzedékben, akik között ragyogtok, mint csillagok a világban, ha az élet igéjére figyeltek. Ezzel dicsekszem majd Krisztus napján, hogy nem futottam hiába, és nem fáradtam hiába. Sőt ha italáldozatul kiöntetem is a hitetekért bemutatott áldozatban és szolgálatban, örülök, és együtt örülök mindnyájatokkal; de ugyanígy örüljete ti is, és örüljete velem együtt! Remélem az Úr Jézusban, hogy Timóteust hamarosan elküldhetem hozzátok, hogy én is megnyugodjam, miután megtudtam, mi van veletek. Mert nincs mellettem hozzá hasonló lelkületű, aki olyan őszintén törődne ügyeitekkel; mert mindenki a maga dolgával törődik, nem pedig Krisztus Jézusával. De ti is tudjátok, hogy kipróbált ember ő, és mint apjával a gyermek, úgy szolgált velem az evangéliumért. Remélem tehát, hogy őt azonnal elküldhetem, mihelyt meglátom, hogyan alakulnak dolgaim. De bízom az Úrban, hogy magam is hamarosan elmegyek. Szükségesnek tartottam azonban, hogy visszaküldjem hozzátok Epafroditosz testvéremet, munkatársamat és bajtársamat, akit ti küldtetek, hogy szükségemben szolgálatomra legyen, mivel vágyódott mindnyájatok után, és nyugtalankodott, mert meghallottátok, hogy beteg. Meg is betegedett halálosan, de Isten

megkönyörült rajta, sőt nemcsak rajta, hanem énrajtam is, hogy szomorúságomra szomorúság ne következzen. Hamarabb elküldöm tehát, hogy viszontlássátok, és örüljétek, és hogy én is kevésbé szomorkodjam. Fogadjátok az Úrban teljes örömmel, és becsüljétek meg az ilyeneket, mert Krisztus ügyéért került közel a halálhoz, amikor életét kockáztatta azért, hogy helyettetek szolgáljon nálam."

Szeretett Testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

12-18. vers: Pál apostol még börtönévei alatt is csak egyel foglalkozik: a Filippi gyülekezet üdvösségével. Feleleveníti előttük Krisztus üdvhózó útját és engedelmességet követel tőlük. Hiszen, akik az Úrban szerettei, azok Krisztusban vannak, és Benne látják és tapasztalják az igaz engedelmességet. A keresztyén lét egyik legnagyobb csodája, hogy tud a közösségben szolgálni, mint alárendelt. Nem kisebrendű, hanem Krisztuskövető. Ezen van a hangsúly. Épp ezért szól a legnagyobb felszólítás e börtönlevélben a Filippiben élő testvérek felé, már a megszólításban is. Mindig engedelmesek voltak, és ő ezért szereti őket. De ezzel a dicséréssel csak fel akarja őket készíteni életük legnagyobb feladatára, ugyanis az evangélium, amit nekik hirdetett, tartalmazta az Úr felhívását és akaratát. Az üdvösségnek látható jeleit tanúsítani kell még hozzá félelemmel és rettegéssel az ő távollétében még hatványozottabban. Aki Krisztusban megjelent igazságot magáévá tette, Isten megkönyörült rajta, annak mindazt életében láthatóvá kell tenni. Be kell tölteni a szolgálatot. Láthatóvá kell tenni a hit gyümölcsei által. Félelemmel és rettegéssel, tehát nem dicsekvéssel, hanem teljes alázattal Isten előtt. Ez megtiszteltetés a számomra, hogy az Úr szüretelhet az én életemben. Ez a munkálkodás valaminek a következménye, még hozzá a mennyei megszólítás eredménye. Ez a mély isteni tisztelet végeredménye. Itt az első helyen nem az én munkám, hanem már az előzőleg elvégzett Krisztusban hordozás, hogy ő engem, mindenkor bűnöst felemelt és kegyelmében részesített. Ki vagyok én, hogy Ő bennem munkálkodik? Ki vagyok én, hogy Ő engem használ fel? Ki vagyok én, hogy Ő engem választott? Épp ezért minden munkálkodásunkat félelemmel és rettegéssel végezzük, tehát Isten iránti legmélyebb tisztelettel, mert „Nála nélkül semmit sem cselekedhetünk.” (ld Jn 15,5)

Az apostol nagyon komoly éberségre hívja a Filippiben élő szeretteit, mert nemcsak az egyének, hanem az egész közösség üdvösségéről van szó. Azért fogalmaz ilyen sarkalatosan, hogy lássák a Filippiben élők, itt nincs más kiút, mint az, hogy egymásért vannak a közösségben. Zúgolódás nélkül, mert Isten munkálkodik bennetek, hogy akarjátok és tegyétek mindazt, amire elhívott titeket. Milyen nagy kihívás ez számunkra is. Nem önmagamért, nem terveimért, nem önmegvalósításomért élni a Krisztus gyülekezetében. Nem látva mindent magam körül, még jobban, még nyomatékosabban másokért szolgálni. Üdvösségem alapja legyen az a hit, amit Krisztusban nyertem és ezzel a kegyelmi

ajándékkal, az élő hit ajándékával váljak a közösség egyik építőkövéjévé. Minden jóakarátú embert Krisztushoz vezetni. Minden jóakarátú emberrel még erőteljesebben megértetni, hogy kicsoda Jézus Krisztus. Üdvösségemmel, élő hitemmel építeni, munkálkodni, evangelizálni és Igét hirdetni. Itt nem az ember jó vagy rossz meglátásairól van szó, hanem azokról a gyümölcsökről, amiket hálaadással végzünk az Úrért. Amikor kényelmes keresztyénként elvagyunk, mert bizony Pál apostol kétszer is említi az emberi akaratot, akkor ötlök fel sok minden az emberben. A ma élő keresztyének bizonyágtételét a kényelem öli meg. A kényelem. Majd megrendeljük a szeretetvendégséget, nem kell együtt munkálkodnunk. Majd eljön egy vállalkozó és megcsinálja, nem kell nekünk törni a fejünket azon, hogy hogyan kell. Majd valaki elvégzi helyettünk. Majd... Ez nem félelemmel és rettegéssel munkálkodó hit. Ez kényelem. Az ő tetszésénem megfelelően, vagyis ami egyedül NEKI tetszik, ami az Ő lényét megörvendezteti. Ami az ő jótetszésével felér. Mi az, ami az Úrnak tetszik a szolgálatunkban? Mi az, amiben gyönyörködik az Úr, amikor ránk tekint? Helyesli a szolgálatunkat? Igent, áment mond mindarra, amit végzünk? Legyen ez a bűnbánatunk része e mai napon. Akinak megalapozott élete van Krisztusban, rendíthetetlenül hisz és remél, mindent rettegéssel végez, mert az Igaz Bíró nagy Úristen (490. dicséret) tudja, hogy mire vagyunk elhívva, és Ő munkálta ki bennünk az akarást. A legjobb szándék, a legteljesebb szeretet is csak az Ő eredménye. Krisztuson van a hangsúly, de sokszor éppen Krisztust a Benne élő keresztyének rútítják és csúfítják el legteljesebben. Épp ezért érdemtelenül állunk Isten előtt mindig. Mi nem érdemeljük meg a kegyelmet. A mi feladatunk elfogadni azt. Amiért semmit nem tettünk, az a miénk. Az evangélium hirdetését nem lehet zúgolódással hirdetni, csak belső készséggel, az Úrral az oldalunkon. Isten munkálkodik, de általunk szolgál. Az Úr nagyobb a mi szívünknel, mint a mi zúgolódásunk és vonakodásunk. Aki zúgolódik és vonakodik arról tanúskodik, hogy kétségbe vonja az Úr hűségét, aki kihozta népét Egyiptom földjéről. De vajon a szabadító Isten tud elég vizet és eledelt biztosítani a pusztában? (ld. IIMóz 15,24, IIMóz 16,7) A Filippieknek nem kell Isten ellen zúgolódnuk, hanem félre kell tenni a számítást és a kétségbeejtő hitetlenkedést. Épp ezért említi Pál apostol a feddhetetlenséget és a hiba nélküliséget. Ugyanis az élő hit nem romlik meg, mert az ajándék, de a hitből fakadó gyümölcsök fanyarízúak lehetnek. Gondold végig drága testvérem saját zúgolódásaidat és vonakodásaidat. Amikor harag, kétségbeskedés, és nem istenfélelem, rettegés jellemzett a szolgálatban, pedig akiben az Úr munkálkodik, ott csak előre van, nincs hátra. Aki Isten gyermeke, az világít. A gyermekének is erre tanít: „Még a Sátán sem állíthat meg, mert én világítani fogok.” Isten hibátlan gyermekei a világosságban járva, fényt árasztanak. Még a környezetük sem befolyásolja őket, egyedül Krisztus ereje. Igen, az elfajult nemzedék közepette is csak világítani szabad és kell. A világ világossága azért jelent meg, hogy ne járjunk a sötétségben. Krisztus azért jött,

hogy megvilágosítson minden embert. *„Akik pedig befogadták, azoknak hatalmat adott arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek (Jn 1,12).”* Akkor maradunk meg a világosságban, ha megragadjuk az élet ígét. Pál apostol a testvérek szívére beszél, hogy ragadják meg az örök életet. Éljenek az evangélium bűvkörében. Az evangélium ugyanis a Krisztus keresztjéről szóló beszéd, a kegyelemteljes mennyei cselekedet áldott örömhíre (IKor 1,18), hogy végtelenül szeret az Isten. Hatalom és erő az Úr szeretete. (ld. IKor 1,24) Aki ebben áll, nem esik el. Épp ezért Pál apostol ezzel az üzenettel újból evangelizál, mert tudja, hogy minden ezen áll vagy bukik: hit és hitetlenség. Aki teljesen megáll az Úr Jézus Krisztusban, annak az élete engedelmesség, és minden munkát jó kedvel végez. Teljes meglegedettséggel szolgál. Ezért tud Pál apostol a Krisztus napjára tekinteni, mert neki addig hittet és reménységgel hirdetni kell az evangéliumot. Neki futni kell, neki harcolni kell, neki szenvedni kell, neki győtrődni kell, hogy mindenhová széles e világon eljusson az örömhír. Neki egy bizonyos pontig teljesen meg kell üresítenie magát és kiöntetni az Úr oltárán. Az evangéliumhirdetés nem a meleg szobából, meleg tea mellett, kényelmes karosszékből történik, menni kell házról házra, gyülekezetről gyülekezetre, és vállalni kell, hogy bizony együtt sírunk és együtt nevetünk. Ez nem sétagalopp, ez nem egy hajókirándulás, ez bizony börtön, együtt szenvedés és cselekvés. Kell vagy nem? Ez itt a kérdés? Pál apostol, amikor a Krisztus napjáról beszél, akkor bizony az apostoli küldetés nehézségeit említi. Nem könnyű, nem lesz könnyű, és sohase volt könnyű az apostol élete. Ez bizony áldozat. Ez bizony teher. Ez bizony batyu. Ez bizony vérrel és verejtéssel jár. De az ő áldozatán az apostol hirtelen átugrik, és a hit szolgálatáról beszél, ami az együtt örvendezés lehetősége minden közösség számára. Vagyis, szóra sem érdemes, ha mi az élő hitben együtt tudunk örülni egymásnak. Vagyis, van értelme a szolgálatnak. Vagyis, tovább kell lépni önmagamon. Vagyis, nem én vagyok a lényeg. Vagyis, a gyülekezet igyekezetére kell tenni a hangsúlyt. Minek tudunk örülni a közösségben a hit egységében? Miért van öröme egy gyülekezetnek? Miben örvendező egy közösség? Keresztelő János öröme akkor telt be, amikor látta munkálkodni Krisztust: „Az én örömöm betelt!” Miben rejlik egy közösség öröme abban, amire felhívjuk annak figyelmét.

19-24. vers: Pál apostol távollétében gondol a Filippiekre. Tervei között szerepel Timóteus kiküldése Filippibe. Reménységét ezzel kapcsolatban az Úrba veti. Ezt az ő saját ügyének tekinti. Timóteus, mint kiküldött az Ige bizonyossága szerint meglátogatta a thesszalonikai (IThessz 3,2-6) és a korinthusi (IKor 4,17) gyülekezeteket is. Az apostol arról beszél, hogy mennyire értékeli Timóteus szolgálatát, de arról is, hogy a lelketlen lelkipozíció, a rutin semmit sem ér. Timóteus abban tűnik ki, hogy Jézus Krisztus dolgaival foglalkozik, nem a saját érdekszféráját építi. Kiemeli azt a fajta szolgálatot, amit Timóteus végez, hiszen ő

Krisztus szolgálatát úgy vizsgálja, mint a gyülekezettel való legteljesebb törődést. Minden gondja a gyülekezet építése. Minden dolga a gyülekezetért zajlik és erről senki más jobban nem tud tanúskodni, mint a Filippiben élők. Azért így törődik a közösséggel, mert kezdettől látta édesapja viszonyulását hozzá. Az ő kapcsolata Filippi gyülekezetével épp olyan, mint Pálé. Timóteus az Úrban szeretett és hűséges fia. Aki az Úrban van, az az Úrért harcol, vagyis az evangélium szolgája. De Pál apostol mindaddig nem engedi el Timóteust, míg neki magának szüksége van rá. Vagyis, míg az ő helyzete nem lesz világos és rendezett, addig magánál tartja. Várja a felmentést, reménységgel van, de neki is szüksége van egy fiúra, Isten gyermekére, aki bizony támogatja. A szolgák is esendők. Az Úr szolgálainak is szüksége van támogatóra és lelki társra. Az Úr szolgálainak is szüksége van testvérré, mert oly sok a bús élet. A kipróbált emberek tudnak igazán segíteni.

25-30.vers: Epafroditosz: testvér, munkatárs és bajtárs. Pál apostol felé küldött szolgatárs Filippiből. Harcolt vele az evangélium ügyéért, az ő szolgálata a börtönben hasznos és értelmes bizonyágtevés volt. Egy olyan istentisztelet része, amelyben az egész Filippiben élő közösség részt vett. De ez a szolga is megbetegedett. Az ókori börtönök viszonyai nem tették lehetővé a legteljesebb gondozást. A hideg és az étel nem megfelelő volt, nem még egy rab, de még egy beteg számára sem. Epafroditosz legyengült, küzdött érte az Úr és meggyógyította. Ez a betegség hazahúzta őt, vágyódott a testvéri közösség melege és teljessége után, hogy hamarabb felgyógyuljon. Féltette a közösséget is, mert aggódtak az ő betegsége miatt. Epafroditosz betegsége volt a közösség legnagyobb gondja. Aggodalom és teher minden betegség. Pál apostol ezekkel a sorokkal megköszöni Epafroditosz és az egész gyülekezet gondoskodását. A sok jelző arra utal, hogy segített neki Epafroditosz, de az ő halál közeli élménye őt is elszomorította. Az örömezés levelében van szó szomorúságról, de csak akkor, ha egy testvér beteg. Az öröm levele akkor számol be szomorúságról, ha egy testvérrel baj van. Epafroditosz meggyógyult és az ő gyógyulása kegyelemhirdetés Pál apostol számára is. Nemcsak Epafroditoszon, hanem Pál apostolon is megkönyörült az Úr. Bizony a munkában nem kímélte magát Epafroditosz. Egész életét egy lapra tette fel vállalva a halált is. Nagy nyereség számára és a közösség számára, hogy visszanyerték őt az Úrtól. Az Úr hegyén a gondviselés. Az Úr törődik az övéivel. Hazamehet. Nagy kegyelem. Szerfölköti irgalom.

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon a hallottakért. **Úri ima:** Mi Atyánk...

Áldás: „Mert csak egy pillanatig tart haragja, de egész életen át a kegyelme. Este szállást vesz a sírás, reggelre itt az ujjongás. (Zsolt 30, 6).” Ámen.

Ének: 448. **dicséret:** 3-6. versei: „Ezzel világos jelt adtál...”